

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ἡ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

Ὡς πρὸς τὴν σύστασιν τοῦ ἀνθρώπου γενικὸν πόρισμα δύναται νὰ θεωρηθῆ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε πολυσύνθετος. Τὸ τετρασύνθετον ὅμως, κατὰ τὰς ἀποκαλύψεις τῆς ἐσωτερικῆς φιλοσοφίας, εἶνε ἡ βᾶσις τῶν διαφόρων ἄλλων ἀριθμήσεων τοῦ πολλαπλοῦ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἡ ἰδέα τοῦ ἐπτασυνθέτου εἶνε ὑποδιαίρεσις αὐτῶν καὶ ἡ τοῦ τρισυνθέτου ἀπλοποίησης τῶν ἐπτά. Ἡ ἐκ σώματος, νοῦ, ψυχῆς καὶ πνεύματος τετρακτὺς ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὰ τέσσαρα ἐν τῷ σύμπαντι στοιχεῖα τὴν γῆν, τὸ πῦρ, τὸ ὕδωρ καὶ τὸν ἀέρα. Ἡ σύνθεσις αὕτη διακρίνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐμψύχων ὄντων. Τασσομένου τοῦ πνεύματος ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ συστήματος καὶ τοῦ σώματος εἰς τὴν περιφέρειαν ἔχομεν ἀληθῆς ἡλι-

ακὸν σύστημα μὲ τὸ πνεῦμα ὡς ἥλιον τοῦ μικροκόσμου καὶ ζωοδότειραν πηγὴν αὐτοῦ. Ἡ παραβολὴ τοῦ Εὐαγγελίου καθ' ἣν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν παραβάλλεται πρὸς προζύμιον κρυπτόμενον εἰς τρία μέτρα ἀλεύρου τούτέστιν τῆς ψυχῆς, τοῦ νοῦ καὶ τοῦ σώματος μέχρις οὗ τὸ ἔλον ζυμωθῆ, εἶνε θαυμασία μεταφορὰ τῆς ἀπὸ τοῦ πνεύματος ἀκτινοβολούσης ἐπὶ τὰ τρία ἄλλα στοιχεῖα, ζωῆς. Ὁ ἔλος ἄνθρωπος βαθμηδὸν ποτίζεται ἐκ τῆς κεντρικῆς ταύτης πηγῆς, φωτίζεται καὶ τέλος μεταμορφοῦται καθιστάμενος θεῖος. Τὸ τετρασύνθετον τοῦ ἀνθρώπου ἐπίσης αἰνίσσεται καὶ ἡ παλαιὰ Γραφὴ περιγράφουσα τοὺς τέσσαρας ποταμοὺς τῆς Ἐδέμ ἀντιπροσωπεύοντας τὸ ὑλικόν, διανοητικόν, ἠθικόν καὶ πνευματικόν μέρος τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Προσέτι, ἐν τῇ φυσιολογίᾳ, ἡ μονὰς πάσης ὀργανικῆς ὑπάρξεως εἶνε τὸ κυττάριον ὅπερ εἶνε τετρασύνθετον ὡς πᾶς σπουδαστῆς τῆς Ἱστολογίας γνωρίζει. Τὸ κυττάριον ἐν τῇ σμικρότητι αὐτοῦ εἰκονίζει τὸν ἄνθρωπον, ὡς ὁ ἄνθρωπος ἐτέρωθεν

ἐν τῇ σμικρότητι αὐτοῦ εἰκονίζει τὸ σύμπαν. Εἷς καὶ ὁ αὐτὸς νόμος λειτουργεῖ ἐν τῇ φύσει πάση. Σμικρὸν καὶ μέγα πράγματι δὲν ὑπάρχει.

Ἡ ἀνωτέρω μνημονευθεῖσα παραβολὴ τῆς ζύμης συνοψίζει τὴν ὅλην ἐξήγησιν τοῦ σύμπαντος, δύναται δὲ ν' ἀποτελέσῃ θεμελιώδη γνώμονα τῆς κοινωνικῆς οἰκονομίας. Ἡ κοινωνία πρέπει ὡς οἶοντε νὰ τηρῇ τὰς ἀναλογίας τῆς παγκοσμίου τάξεως. Ἡ τετρακτὺς δὲν εἶναι ἀρμονικῶς ἀνεπτυγμένη εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ μὲν συγγενεύουσι πρὸς τὰ ἐξώτερα στρώματα, οἱ δὲ πρὸς τὰ ἐνδότερα. Οἱ μὲν ἐκτιμῶσι μᾶλλον καὶ ἐννοοῦσιν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ σῶμα καὶ τὴν διάνοιαν οἱ δὲ εἶνε ἱκανοὶ ν' ἀντιλαμβάνωνται καὶ πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν συμφερόντων. Τῶν τελευταίων τούτων προσήκουσα θέσις εἶνε ἐν τῷ κέντρῳ ἢ ὅπερ τὸ αὐτὸ ἐν τῇ διευθύνσει τῆς κοινωνίας. Τὸ ἄτομον ἔχει ἐν τῷ κέντρῳ τὸν κυβερνήτην του καὶ ἐφ' ὅσον κωφεύει εἰς τὰς ἐπιταγὰς του, ἐφ' ὅσον δηλαδή ἡ τετρακτὺς δὲν εἶναι ἀρμονικῶς ἀνεπτυγμένη, ἀναγκαίως καὶ ἀναποδρά-

στως ὑποτάσσεται ἢ εἰς ἄλλο ἄτομον μᾶλλον ἀνεπτυγμένον ἢ εἰς τὰς τυφλὰς τάσεις τῆς ἐξωτερικῆς φύσεως αὐτοῦ. Ἐὰν ὅμως δὲν κωφεύῃ εἰς τὰς ἐπιταγὰς τοῦ ἐνδοτέρου ὁδηγοῦ ταχύτατα ἀναπτύσσεται καὶ καθίσταται ὁδηγὸς ἄλλων. Οὗτος ἀληθῶς ἀντανάκλαξ τὴν εἰκόνα τοῦ θείου τοῦ ὁδηγοῦντος πρὸς τὸ σύμπαν καὶ ἀντιλαμβάνεται ὅσα εἰς τοὺς ἄλλους φαίνονται αἰνίγματα. Διορθῶ ἐναργῶς διότι τὸ ὄργανον τῆς ἀντιλήψεως αὐτοῦ δὲν εἶνε ἐσκοτισμένον ὑπὸ τῆς ἐξωτερικῆς ὕλης. Φροντίσας γὰρ στρέφεται διηνεκῶς εἰς τὸ κέντρον κατάρθωσε γὰρ καθάρη αὐτό. Ἡ καθαρσις αὕτη εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν καθαρσιν διόπτρας δι' ἧς ἀδυνατεῖ τις γὰρ ἰδεῖν ἐν ὅσῳ ἐπ' αὐτῆς ἐπικάθηνται ὕλαι. Ἡ καθαρσις εἶνε ὁ τρόπος δι' οὗ τις γίνεται παγγνώστης. Δι' αὐτὸν «οὐδὲν κρυπτὸν ὃ οὐ μὴ φανερὸν γενήσεται.» Ἄλλ' ἡ καθαρσις αὕτη εἰς τί συνίσταται; Εἰς ἐπίσχεσιν πάσης εἰσβολῆς ἐκ μέρους τῆς κατωτέρας φύσεως τῶν παθῶν καὶ τῶν ὀρέξεων. Εἰς προσπάθειαν τοῦ διακρίνειν πάντοτε μεταξὺ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐνδοτέρου

παντὸς πράγματος διότι τὸ ἐξώτερον εἶνε τὸ ἀπατηλὸν καὶ ἀσταθές ἐνῶ τὸ ἐνδότερον εἶνε τὸ ἀληθές καὶ σταθερόν. Ἡ εἰδωλολατρεία δὲν εἶνε μόνον ὀρησκευτικὴ ἔκφρασις ἀλλὰ παριστᾷ ὠρισμένον τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι ἐν πάσῃ ἀνθρωπίνῃ δράσει. Εἰδωλολατρεία εἶνε ἡ ἀδυναμία ἢ ἄρνησις τοῦ διεισδύσαι εἰς τὴν οὐσίαν. Ἡ ἀπορρόφησις τῆς προσοχῆς ἡμῶν εἰς τὰ σύμβολα δι' ὧν ἰδέα τις ἐξαγγέλλεται, εἰς τὰ σημεῖα δι' ὧν ἔννοιά τις σημαίνεται, καθιστᾷ ἡμᾶς εἰδωλολάτρας. Ὁ καθ' ἡμᾶς πολιτισμὸς ἐκλαμβάνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν σκιὰν ἀντὶ τῆς οὐσίας, τὰς λέξεις ἀντὶ τῶν πραγμάτων.

Προσέχοντες μᾶλλον εἰς τὸ ἐνδότερον κέντρον βοηθοῦμεν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς διαισθήσεως καὶ τιθέμεθα εἰς ἐπικοινωνίαν πρὸς τὸ ἀντίστοιχον στοιχεῖον τοῦ μακροκόσμου. Ὅπως καὶ τὸ ἄτομον οὕτω καὶ ὁ πλανήτης εἶνε τετρακτὺς στοιχείων. Ὅτι δὲ ἀποτελεῖ ἐνότητα μεταξὺ ὄλων τῶν τετρακτύων εἶνε τὸ λεπτότερον καὶ ἐνδότερον στοιχεῖον αὐτῶν, τὸ νοοῦν καὶ ἀντιλαμβανόμενον. Τὸ

ἄτομον οὕτω δύναται, ἀναπτύσσει τὴν διαίσθησιν αὐτοῦ, οὐ μόνον τὴν πρὸ αἰώνων ἱστορίαν ἑαυτοῦ νὰ μάθῃ ἀλλὰ καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ πλανήτου ἐφ' οὗ κατοικεῖ. Τὸ πνεῦμα τοῦ ἐπικοινωνοῦν πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ πλανήτου καθίσταται εἰδῆμον τοῦ ἀντικειμενικοῦ κόσμου ὡς εἶνε τοῦ ὑποκειμενικοῦ. Ἡ ἀνάπτυξις τῆς διαισθήσεως ὑποθέτει ἐργασίαν συγκεντρωτικὴν ἧς καρπὸς εἶνε ἡ γνῶσις παντὸς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν σύστασιν καὶ γένεσιν τοῦ πλανήτου ἐπομένως παντὸς ὅ,τι αἰ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι καὶ ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος δύνανται ν' ἀποκαλύψωσιν εἰς τὸν σπουδαστὴν αὐτῶν. Ὅ,τι ἐλέγχθη περὶ τοῦ πλανήτου ἰσχύει καὶ περὶ τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος καὶ περὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ σύμπαντος. Ἐντεῦθεν δηλοῦται ὅτι διὰ τῆς διαισθήσεως τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα καθίσταται ἱκανὸν νὰ ἄρῃ τὸν πέπλον τοῦ μυστηρίου τῆς φύσεως καὶ νὰ συναντηθῇ πρὸς τὴν θεότητα, τουτέστι πρὸς τὸ ἐνδότερον στοιχεῖον ἢ κέντρον τοῦ σύμπαντος. Μεγίστην ἀλήθειαν ἐξέφρασεν ὁ Ἰησοῦς εἰπὼν «Οἱ καθαροὶ τὴν καρδίαν Θεὸν ὄψονται» διότι ἡ

ἀνάπτυξις τῆς διαισθήσεως προϋποθέτει καθαρότητα καρδίας. Μόνων τῶν καθαρῶν τὴν καρδίαν ἢ ψυχὴ εἶνε ἰκανὴ νὰ στρέφῃ διηνεκῶς τὴν προσοχὴν τῆς πρὸς τὰ ἔνδον ἄρα νὰ ἐννοῆ καὶ νὰ διαισθάνεται τὴν ἀλήθειαν. Οὐδεμία τοιαύτη γνῶσις εἶνε δυνατὴ ἀνεξαρτήτως τοῦ τρόπου τούτου τοῦ γινώσκειν καὶ πᾶσα πίστις εἶνε ματαία ἂν μὴ πηγάζῃ ἐκ γνώσεως καὶ ἐδράζηται ἐπὶ τῆς νοήσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Ἐν τῇ συστάσει τοῦ ἀνθρώπου ἡ ψυχὴ ἔχουσα τὴν θέσιν τῆς μεταξὺ τοῦ κέντρου καὶ τῆς περιφέρειας βλέπει ἐντὸς καὶ ἐκτός. Ἔχει οὕτω δύο ὄψεις ὡς ὁ Ἴανὸς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ρώμῃ, καὶ φρουρεῖ τὴν θύραν τοῦ ἐσωτέρου παραδείσου ὡς ὁ Πέτρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως. Εἶνε ἀξιοσημείωτον ὅτι πέτρος σημαίνει βράχον ἢ βάσιν, λατινιστὶ δὲ ἡ λέξις janua σημαίνει πύλην καὶ ὁ νῦν πρῶτος μῆντοῦ ἔτους ἐκλήθη ἐκ τῆς λέξεως ταύτης. Καὶ ὁ Ἴανὸς δὲ καὶ ὁ Πέτρος περιγράφονται ἡμῖν ὡς κλειδοκράτορες καὶ φρουροὶ τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ αὐτὸ πνεῦμα ὑπηγόρευεν ἀμφοτέρας τὰς ἀλληγορίας πρὸς δήλωσιν τῆς θέσεως ἣν κατέχει ἡ ψυχὴ ἔργον ἔχουσα ἀφ' ἐνὸς νὰ φρουρῇ καὶ φυλάσῃ τὴν ἐνδοτέραν ἡμῶν φύσιν

ἀπὸ ἐξωτερικῆς εἰσβολῆς καὶ ἀφ' ἑτέρου ν' ἀνοίγη ἡμῖν τὴν πύλην τῆς γνώσεως. Οἱ ἱερεῖς πάντοτε τὰς ἀλληγορίας ταύτας παρεννοήσαντες διέστρεψαν, καὶ ὠδήγησαν τοὺς πολλοὺς μακρὰν τῆς ἀληθείας. Τοιοῦτοτρόπως ἐγεννήθησαν εἰδωλολατρεῖαι δεισιδαιμονίαι καὶ προλήψεις, ἠγέρθησαν δὲ παράλογα θρησκευτικὰ οἰκοδομήματα καθ' ὧν ὁ κόσμος καλῶς πράττων ἐξανέστη γελωτοποιήσας καὶ καταστρέψας αὐτά. Οὐκ ὀλίγον κακὸν ἀπέμεινεν ἐκ τῆς παρεμβάσεως ταύτης τῶν ἱερέων διότι οὗτοι ἐκώλυσαν τὸ ἄτομον ἀπὸ τοῦ ν' ἀτενίζη εἰς τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ πηγὴν πρὸς γνῶσιν τῆς ἀληθείας. Προσενεγκόντες ἑαυτοὺς πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς διαισθήσεως διέζευξαν τὸν νοῦν ἀπὸ τῆς ψυχῆς διέζευξαν δηλαδή «ὁ ὁ θεὸς συνέζευξε» διότι τὸ μυστήριον τοῦ γάμου εἶνε ἀλληγορικὴ δῆλωσις τῆς συζεύξεως τοῦ Νοῦ μετὰ τῆς Ψυχῆς. Ἡ διάζευξις αὐτῶν ἔφερε παραλυσίαν καὶ σκότος διότι ἡ σύζυγος ἔπαυσε νὰ μεταδίδῃ εἰς τὸν σύζυγον τὰς ἀρχηγόνους καὶ αἰωνίας ιδέας τῆς τάξεως τῆς εἰρήνης, τῆς προόδου καὶ οὕτω ἡ πτω-

σις τοῦ ἀνθρώπου ἐπῆλθε. Τὸ ἄρσεν καὶ τὸ θῆλυ
 ὄσον νὰ εἶνε ἐν διηνελεῖ ἐπικοινωνία ὅπως συντε-
 λεῖται ἢ ἀνθρωπίνη καὶ ἢ ἀτομικὴ ἐξέλιξις. Ἄμα
 ἀρθῆ, ἢ ἐπικοινωνία μετὰξὺ τῶν δύο φύσεων τοῦ
 ἀνθρώπου τῆς ἀρσενικῆς καὶ τῆς θηλείας, ἢ αὐ-
 ξησις σταματᾷ καὶ συμβαίνει ἠθικῶς ὅ,τι ὑλικῶς
 συμβαίνει εἰς τὸν ἐν παιδικῇ ἡλικίᾳ παθόντα τὴν
 σπονδυλικὴν στήλην καὶ ἀπομείναντα κυφόν. Τὸν
 κίνδυνον τοῦ παθήματος τούτου διατρέχει ὡς σύ-
 νολον τὸ ἀνθρώπινον γένος κατὰ τὰς περιόδους
 τῆς ἀκατασχέτου λατρείας τῆς ὕλης. Ἔργα ὡς
 τὸ ἀνὰ χεῖρας ὑπηγόρευσε ἀλλαγῶ τῆς γῆς ἢ
 διαίσθησις ὠρισμένων τινῶν ἀνθρώπων οἵτινες ἐρ-
 γάζονται πρὸς ἀποσώβησιν τοῦ ἐκ τῆς λατρείας
 τῆς ὕλης ἐπικρεμαμένου κινδύνου. Ἡ ὕλη δὲν
 εἶνε οὐσία ἀλλὰ ἔκφρασις τῆς οὐσίας. Οὐσία εἶνε
 ἢ ψυχὴ παντὸς πράγματος καὶ ὁ πολιτισμὸς εἶνε
 γνήσιος ὅταν ἀντὶ τῆς ὕλης ἀφορᾷ εἰς τὴν οὐ-
 σίαν τῶν πραγμάτων, ὅταν δηλαδὴ ἀτενίζῃ εἰς
 τὴν ψυχὴν. Καὶ ἢ ἀνθρωπίνη ψυχὴ εἶνε ἢ οὐσία
 ὅπως τὸ ἀνθρώπινον σῶμα εἶνε ἢ ἔκφρασις τοῦ

ἀνθρώπου. Τοῦ κυτταρίου ἔκφρασις εἶνε ἡ ἐξωτερικὴ μεμβράνη, οὐσία δὲ αὐτοῦ εἶνε τὸ ἐσωτερικὸν ῥευστόν. Ἡ ψυχὴ εἶνε τὸ ἀρχικὸν πρωτόπλασμα ὅπερ πρῶτον ἐνεφανίσθη εἰς τὸν μεταξὺ τῶν πλανητῶν αἰθέρα, τὸν μέσον ἀέρα τοῦ Ὀμήρου. Πᾶσα ἰδέα ἔχουσα λόγον ὑπάρξεως λαμβάνει θᾶπτον ἢ βράδιον σάρκα καὶ ἡ προκύπτουσα μορφή εἶνε οὕτω ἡ ἔκφρασις τῆς ἰδέας. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδέα ἐβλάστησεν ἐκ τῶν συνθηκῶν τοῦ περιέχοντος. Ἡ ἰδέα λαβοῦσα μορφήν προικίζεται διὰ χαρακτῆρος διακρίνοντος αὐτὴν ἀπὸ ἄλλων μορφῶν φερουσῶν ἐπίσης ἴδιον χαρακτῆρα. Ἐκαστον φύλλον δένδρου πράγματι ἔχει χαρακτῆρα ἀλλ' ὁ χαρακτήρ καταδηλοῦται καὶ διαγράφεται ὡς μάλιστα παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ οὗ τελικὸς προορισμὸς εἶναι ὁ σχηματισμὸς αὐτοσυνειδήσεως. Ὁ ἀνθρώπινος χαρακτήρ εἶνε πράγματι ἡ ὑπόστασις αὐτοῦ καὶ δὲν δύναται νὰ συγχυσθῇ πρὸς τὴν μορφήν ἧτις εἶνε ἡ ἔκφρασις ἧτοι ἡ σὰρξ, ἣν ἔλαβεν ἡ ἀρχικὴ ἰδέα τοῦ ἀνθρώπου. Διότι ἡ γένεσις τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως δὲν διαφέρει

τῆς μεθόδου καθ' ἣν πᾶσα ἰδέα ἔχουσα λόγον ὑπάρξεως ἐνσαρκουῖται. Αἱ συνθῆκαι τοῦ περιέχοντος, ὁ διασφαίριος αἰθῆρ ἐμόρφωσε τὸν σπόρον ἐξ ἧς ἐβλάστησεν ἡ ἀνθρωπίνη ὑπόστασις ἧτοι ψυχὴ. Σπαρεῖσα καὶ λαβοῦσα λόγον ὑπάρξεως ἡ ψυχὴ ἐδανείσθη ἀπὸ τοῦ περιέχοντος ὑλικά στοιχεῖα πρὸς μόρφωσιν σαρκὸς καταλλήλου. Ὡστε ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῆς ζωῆς εἶνε τὸ οὕτω βλαστῆσαν πρῶτόπλασμα ὅπερ τῇ βοηθείᾳ τῶν συνθηκῶν τοῦ περιέχοντος ἐξελίχθη εἰς τὴν ἀνθρωπίνην περιωπὴν.

Δὲν πρέπει νὰ ἐκλάβωμεν τὴν ἐξέλιξιν ὡς σημαίνουσαν ἀνάπτυξιν τινα τυφλήν, ἀλλὰ ἐκδήλωσιν τοῦ λανθάνοντος χαρακτῆρος διὰ τύπων διαδοχικῶς καταλληλοτέρων πρὸς τοῦτο. Πᾶν μόριον ὕλης σπεύδει διηνεκῶς εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ χαρακτηριστικοῦ σπέρματος ὅπερ συμφύτως ἐνέχει. Ἐντεῦθεν ἡ λειτουργία τῆς ἐξελίξεως. Ὅταν ἡ ἐξέλιξις ὀργανισμοῦ τινος φέρῃ αὐτὸν εἰς ἀνωτέραν περιωπὴν, ἡ ἀνωτέρα περιωπὴ δὲν εἶνε βαθμῆς τις χαρακτῆρος ἀνωτέρα τῆς

τέως, ἀλλὰ εἶνε ὁ χαρακτήρ αὐτὸς τοῦ ὀργανι-
σμοῦ ἐντελέστερον ἐκδηλούμενος. Ἡ περιωπὴ τοῦ
ζώου εἶνε ὁ ἀνθρώπινος χαρακτήρ ἀτελέστερον
ἐκδηλούμενος. Αἱ μορφαὶ ἅς ὁ χαρακτήρ λαμ-
βάνει εἶνε μυρίαὶ ἀλλὰ δὲν εἶνε βαθμίδες τελειό-
τητος αὐτοῦ διότι ὁ χαρακτήρ εἶνε πάντοτε εἷς
ἀτελῶς ἢ ἐντελῶς ἐκδηλούμενος ἀναλόγως τοῦ
ὀργανισμοῦ ὃν ἐκάστοτε ἐπέτρεψαν αὐτῷ νὰ λάβῃ
αἱ συνθήκαι τοῦ περιέχοντος. Ἄν δὲν ἐλάμβανε
μυρίας μορφάς ὁ εἷς οὗτος χαρακτήρ, δὲν θὰ
ὑπῆρχε κόσμος, θὰ ὑπῆρχεν ἐν τούτοις σπέρμα
κόσμου ὀηλαδὴ αὐτὸς ὁ χαρακτήρ ἐν δυνάμει
οὐχὶ ἐν ἐνεργείᾳ.